

Vântul prin sălcii – Kenneth Grahame

Malul râului

Pentru că venise vremea curățeniei de primăvară, Sobolul muncise din greu toată dimineața. Mai întâi măturase, după care ștersese praful; apoi se urcase pe scări, pe praguri și pe scaune, spornic totul cu var. Și tot așa, până ce ajunsese să aibă gâtul și ochii plini de praf, blana sa neagră să fie vârstată cu dungi de var, spatele să-l doară, iar brațele să-i amortească de oboseală. Primăvara își făcea simțita prezența veselă pe cer, în pământul de sub picioarele sale și de peste tot în jur, pătrunzând chiar și în casa lui întunecată și modestă cu aerul ei de nemulțumire divină și de dor. Tocmai de aceea, fu chiar surprinzător că, dintr-o dată, Sobolul își arunca bidineaua pe podea, spunând:

Ah, ce pacoste! după care: Ei, la naiba! Și: Da-o-ncolo de curățenie de primăvară!, iar apoi ieși grabit din casă fără măcar să-și mai puns haina. Aerul reavan avea în el un fel de chemare irezistibilă, așa că Sobolul porni direct către tunelul abrupt care dădea în drumul din pietriș pe care treceau din când în când trăsurile și care făcea parte din domeniul animalelor care-și duc traiul mai aproape de soare și de aer. Așa că porni să se miște, să se zbată, să se împingă și apoi să se zbată din nou, agitând de zor din lăbute și murmurându-și în barbă:

Hopa-sus! Hopa-sus! până ce, într-un final, poc!, nasucul lui dădu de soare și Sobolul se trezi în iarba caldă a unei pajști întinse. Așa da! își spuse el. E mai bine decât să văruiesc!

Razele soarelui îi loviră, pline de fierbințeală, blana, vânticelul molcom îi mângâia fruntea încălzită și, după liniștea mormântală a viziunii în care stătuse închis atât de mult, cântecul fericit al pasarelelor îi se părea auzului său sensibil un strigat. Sarind cu toate cele patru picioare ale sale, cuprins de bucuria de a trăi și de a simți primăvara – fără curățenia de rigoare – traversa pajștea până ce ajunsese la gardul viu aflat în celălalt cap &

Stai pe loc! spuse un iepure bătrân care stătea în dreptul spărturii din gard. Sase penny taxă pentru privilegiul de a trece pe un drum privat!

Dar fu dat la o parte imediat de Sobol, care-și continua drumul cu pași repezi și disprețuitori, făcându-le în ciuda celorlalți iepuri, care ridicaseră și ei capetele din vizuinile lor ca să vadă de ce se iscăse atâta zarvă.

Vedea-v-aș friptura! Vedea-v-aș friptura! zise el, batjocoritor, și deja ajunsese departe până ce urechii reușiră să găsească un răspuns mulțumitor.

Apoi începura să bombanească între ei:

Ce prost ești! De ce nu i-ai zis că...

Ei, da' tu de ce n-ai spus că...

Ai fi putut să-i aduci aminte că... și așa mai departe, după cum le era obiceiul; dar, bineînțeles, era deja mult prea târziu, așa cum se întâmplă adesea în astfel de situații.

Totul părea prea frumos ca să fie adevărat. Porni încolo și încoace pe pajști, cu mișcări repezi, de-a lungul gardurilor vii, prin crânguri, iar ochii săi întâlneau pretutindeni pasări care-și construiau cuiburile, flori care-și deschideau bobocii și frunze fremătând – toată suflarea era fericită, absorbită și prinsă în continua schimbare caracteristică vieții. Și, în loc să fie mereu chinuit de conștiința, care să-i șoptească vinovată: „La varuit! La varuit!”, Sobolul nu se gândea la altceva decât la cât de bine era să se știe singurul leneș printre atâția cetățeni muncitori. La urma urmelor, cel mai frumos aspect al unei vacanțe nu e neapărat să te odihnești tu, ci să-i vezi în acest timp pe toți ceilalți continuându-și treburile de zi cu zi.

Tocmai medita că fericirea pe care o simțea era completă când, cum mergea el așa fără tinta încolo și încoace, se trezi dintr-o dată pe marginea unui râu cu apele umflate. Nu mai văzuse niciodată un râu – acest animal lucitor, cu trup ca de șarpe, dar imens, care alerga și

chicotea neincetat, înșfacând lucrurile, bolborosind și părăsindu-le hohotind, doar pentru a se arunca asupra altor tovarăși de joacă, cotropindu-i, deși aceștia se eliberau din strângerea lui numai pentru a fi prinși din nou și imbrașiși voios. Totul era doar o scuturare și o vibrație neincetată – scânteieri, străluciri și sclipiri, clipocit și învărtejire, bolboroseli și flecările. Sobolul era de-a dreptul încântat, fascinat, vrăjit. Începu să lăpăie de-a lungul râului așa cum fac creaturile mitite pentru a lăna pasul cu una mai mare, care-i vrăjește cu tot felul de povești interesante; într-un final, obosi într-atât încât se așeză pe mal, cu râul flecărind în continuare tot felul de bolboroseli în care erau prinse cele mai bune povești din lume, trimise tocmai din centrul Pământului pentru a fi povestite în sfârșit nesățulei mări.

Cum stătea el pe iarba și privea dincolo de panglica lucitoare a râului, ochii îi fură atrași de o gaură neagră săpată în malul opus, chiar lângă marginea apei și începu să se gândească, visător, ce sălășdragul și confortabil ar fi aceasta pentru un animal cu puține nevoi, dar domic să aibă o asemenea de bijuterie de reședință, lângă apă, aflată deasupra nivelului de inundare și ferită de zgomote și praf. În timp ce Sobolul admira gânditor această vizuină, în cercul negru al gurii acesteia pară să lucească timp de o secundă ceva mic și întunecat, după care disparu, iar apoi strălucirea se ivi din nou, de parcă ar fi fost vorba de o stea mititică, prinsă în adâncul pământului. Dar, având în vedere circumstanțele, era prea puțin probabil să fie vorba chiar de o stea... și era prea lucitoare și prea mică pentru a fi vorba de un licurici. Apoi, sub privirile lui, strălucirea aceea clipi la el, dezvăluindu-se a fi un ochi, după care, treptat-treptat, un chip micuț începu să prinda contur în jurul lui, ca rama pe marginile unui tablou.

O față mică și maronie, cu mustași.

Un chip rotund și serios, cu aceeași strălucire în ochi care-i atrăsese atenția Sobolului în primul moment.

Cu urechi mici, dragule, și păr des, matasos. Era

Sobolanul-de-apă!

Cele două animale se ridicară în două lăbule și se priviră, precaute.

Ziua bună jupâne Sobol! spuse Sobolanul-de-apă.

Ziua bună și dumneata, jupâne Sobolan! răspunse Sobolul.

Ai vrea să treci pe partea asta? se interesă imediat Sobolanul.

Da, ușor de zis, zise Sobolul, oarecum bosumflat, având în vedere că, pentru el, tot ce

linia de râuri și viața pe malurile lor era ceva cu totul și cu totul nou.

Sobolanul-de-apă nu spuse nimic, ci doar se aplecă, dezlega o frânghie și trase de ea; apoi urcă ușurel într-o barcuța pe care Sobolul nu o observase. Aceasta era vopsită în albastru pe dinafara și în alb pe dinauntru și era mare cât pentru două animale. Văzând-o, Sobolul își simți inima tresărind de bucurie, chiar dacă nu înțelegea încă pe deplin la ce era bun dracovenia aceasta.

Sobolanul-de-apă porni să vâslească, cu mișcări indemonstrabile, și ajunse repede de cealaltă parte. Apoi își întinse o labuță din față ajutându-l pe Sobol să urce la bord cu pași nesiguri.

Sprîjină-te de aia! îi spuse el. Hai, hai, mai cu viață! iar, spre surprinderea și bucuria sa, Sobolul se trezi așezat nici mai mult nici mai puțin decât la pupa unei barci adevărate.

Asta chiar că a fost o zi minunată! spuse el, în timp ce Sobolanul-de-apă împinse barca de la mal și se apucă din nou să vâslească. Stii, n-am mai mers niciodată cu barca, de când mă știu!

Poftim? strigă Sobolanul-de-apă, care rămăsese cu gura căscată de uimire. N-ai mai mers cu... adică, niciodată n-ai... ei, vreau să zic... dar ce-ai făcut, atunci, până acum?